

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1023/22
11.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Маје Чогурић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Владимир М. Чолић, адвокат из Горњег Милановца, Кнеза Александра 48, против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, Бирчанинова 5, ради утврђења дискриминације, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2111/18 од 13.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.3.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2111/18 од 13.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2111/18 од 13.12.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да је Закључком Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца АА из ..., као ратног војног резерviste и учесника рата 1999. године, који није наведен у Закључку Владе Републике Србије број 401-161/2008-1 од 17.01.2008. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 36.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана испуњености услова за извршење, до исплате.

Против наведе пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу из свих разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 49/13-одлука Уставног суда, 74/13-одлука Уставног суда, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене одредбом члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбом тужене се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био војно ангажован у периоду од 28.03.1999. године до 25.06.1999. године као ратни војни резервиста у ВП 1001/57 Смедеревска Паланка, за шта му тужена није исплатила износе дугованих дневница. Споразумом закљученим 11.01.2008. године између Владе тужене и Штрајкачких одбора ратних војних резервиста општина Куршумлија, Лебане, Бојник, Житорађа, Дољевац, Прокупље и Блаце, регулисана је исплата помоћи наведеним неразвијеним општинама а преко њих исплата накнаде ратним војним резервистима са тог подручја. Наведеним споразумом су уговорени јединствени критеријуми за стицање права на помоћ: да резервисти доставе правноснажне пресуде на основу одрицања, будући да су надлежним судовима били поднели тужбе против тужене ради исплате накнаде, и да дају писане изјаве да немају даља потраживања по том основу према туженој. Влада тужене је донела 17.01.2008. године Закључак којим је потврдила наведени споразум и ближе одредила буџетске разделе из којих ће бити извршена исплата, која је потом резервистима из наведених неразвијених општина извршена.

Све битне чињенице за одлучивање о тужбеном захтеву тужиоца, првостепени суд је поуздано и потпуно утврдио, на основу изведених доказа које је правилно ценио у складу са одредбом члана 8. ЗПП, а жалбом тужене правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Наводи жалбе тужене којим се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања из разлога што првостепени суд није утврдио да ли је тужилац био ратни резервиста, као и жалбено указивање да тужилац не припада кругу лица у односу на које се у досадашњој пракси утврђивало постојање дискриминације по предметном основу нису основани. Жалбом се истиче да је тужилац био војник на служењу војног рока а не ратни резервиста, те да се та чињеница може утврдити из копије војне књижице, из ког разлога према наводима жалбе, тужилац није доставио копију стране војне књижице у периоду служења војног рока. Међутим, тужена ни у одговору на тужбу, нити током поступка није оспорила тужиочев статус, при чему се, према одредби члана 372. став 1. ЗПП, у жалби не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако подносилац жалбе учини вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе, односно предложи до закључења главне расправе. Како тужена у конкретном случају није учинила вероватним да до закључења главне расправе у овој парници 13.11.2020.

године, без своје кривице није могла да изнесе ове тврдње које је изнела тек у жалби, то оне представљају нове чињенице које се не могу износити у жалбеном поступку. Уосталом, из списка произлази да је тужилац на рочишту 13.11.2020. године на које тужена која је уредно позвана није приступила, доставио суду на увид оригинал војне књижице из које је првостепени суд утврдио да је приложена фотокопија верна оригиналу, да је период учешћа у рату од 28.03. до 25.06.1999. године у ВП 1001/57, што је оверено печатом војне поште, а да је тужилац служио војни рок 1990. - 1991. године, па се правилност утврђеног чињеничног стања у погледу статуса тужиоца у сваком случају не доводи у сумњу.

На утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, позивајући се на одредбе чл. 21, 145. став 2. и 194. став 4. Устава Републике Србије, члана 4. и 3. Закона о пребивалишту и боравишту грађана и члана 14. Конвенције о заштити људских права и основних слобода у вези са чланом 1. Протокола бр.12. уз наведену Конвенцију и правилно закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, јер тужена тужиоцу за време које је провео у рату није исплатила дневнице у складу са Правилником о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије, па је одлучено као у ставу првом изреке побијане пресуде. Наиме, првостепени суд је правилно закључио да, иако прављење разлике у поступању према неком лицу у односу на друга лица која су у истој или сличној ситуацији не представља увек акт дискриминације, у конкретном случају, за радње тужене, исплата ратних дневница само резервистима из наведених седам општина, представља дискриминаторско понашање према тужиоцу, јер тужена није доказала да је за такво неједнако поступање постојала објективно и разумно оправдање, а коју дужност је имала према правилима о терету доказивања.

Исто тако, првостепени суд је правилно оценио да је неоснован приговор застарелости тужичевог потраживања који је истакла тужена, правилно закључивши да тужбени захтев тужиоца представља захтев за утврђење, за које потраживање није прописан рок застарелости.

Како се наводима жалбе тужене не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде у ставу првом изреке, то је Апелациони суд у Београду потврдио побијану пресуду применом одредбе члана 390. ЗПП.

Потврђена је, применом члана 401. тачка 2. ЗПП и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби чл. 150, 153. и 154. ЗПП и одговара исходу спора и постигнутом успеху странака. Трошкови су одмерени правилном применом важеће Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник", 121/12). Супротно наводима жалбе тужене, правилно је првостепени суд математичким обрачуном досудио укупне трошкове тужиоцу у висини од 36.500,00 динара, односно збир досуђених трошкова не представља износ од 30.500,00 динара, како то у жалби наводи тужена.

Овај суд је ценио жалбене наводе тужене да је приликом одмеравања трошкова поступка првостепени суд неправилно обавезао тужену да надокнади трошкове

тужиоцу за неодржано рочиште, ово из разлога јер рочиште од 24.02.2019. године није одржано због службених обавеза поступајућег судије, па је правилно поступио првостепени суд када је обавезао тужену да тужиоцу надокнади трошкове за приступ пуномоћника из реда адвоката на 1 неодржано рочиште, с обзиром на то да рочиште није одложено због скривљеног понашања тужиоца.

Неосновано се жалбом указује да је првостепени суд приликом одлучивања о висини судских такси погрешно применио Закон о судским таксама и таксе на тужбу и пресуду одмерио у висини од 2.500,00 динара уместо у износу од по 1.900,00 динара, будући да та висина таксе одговара вредности предмета спора од 10.000,00 динара. Међутим, како се у конкретном случају тужбени захтев не односи на новчани износ, првостепени суд је правилно судску таксу на тужбу и првостепену пресуду обрачунао у износу од по 2.500,00 динара и наведене износе судских такси између осталог, досудио тужиоцу одлучујући о трошковима поступка. Ово тим пре што је увидом у списе утврђено да је тужилац приликом подношења тужбе назначио да је вредност спора непроцењива.

Како тужена није успела у поступку по изјављеном правном леку, то јој не припада накнада трошкова другостепеног поступка, па је на основу члана 165. став 1. сходно члану 153. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија,
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић